

erqverede; 82 Dømte vare bleve benaadede. — Jeg skal nu først bemærke, at dette store Antal Dødsdomme maatte mere end noget Andet viser, i hvor høi en Grad vi trænge til en Reform i vor Straffelovgivning; jeg beder dette lagt paa Sinde, thi deraf fremgaaer, hvor varfsom man skal være med at berebe denne Sags Fremme nogen Vanffelighed; men dernæst er det aabenbart, at det ærede Medlems Argumentation, som støtter sig paa disse statistiske Data, ikke vil have nogen Betydning, naar den Straffelov, som her er under Dmtale, og hvorved Dødsstraffens Anvendelse vil blive i hverste Grad indskrænket, er udkommen. Det kan ikke være vanffeligt for Noget at see, at der i de allerfleste Tilfælde, hvor der nu er blevet og har maattet blive idømt Dødsstraf, ikke kan være Spørgsmaal om denne Strafs Bømmelse efter en Lov, svarende til det foreliggende Udkast. — Jeg skal med Hensyn til dette Spørgsmaal til Slutning kun gjøre opmærksom paa, hvad den høitærede Justitsminister udtalte i saa Henseende i forrige Møde. Han udtalte ikke — idetmindste har jeg ikke opfattet hans Ord paa den Maade —, saaledes som det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (Fallefen) meente, at han vilde forbeholde sig til det Allerfjødste at tage Bestemmelse om, hvorledes han vilde stille sig ligeoverfor dette Spørgsmaal, men den høitærede Justitsminister udtalte, som det forekom mig, meget tydeligt og bestemt, at det, at man udfemte Dødsstraffen, vilde berebe Sagen meget store Vanffeligheder, saa store, at det ikke vilde være til at forudssee, om man ikke derved vilde standse den aldeles. Ganste vist udtalte den høitærede Minister sig ikke om, hvorledes han i sin Tid vilde stille sig, dersom Loven til Slutning skulde komme til at foreligge, uden at Dødsstraffen fandtes deri, og dette billiger jeg ganste; thi det er endnu for tidligt for Ministeren at udtale sig om, hvorvidt han under den anførte Forudsætning vil gjøre Indstilling til Kongen om at nægte Stadsfæstelse paa Loven, eller ikke. Her er kun Opfordring til at være opmærksom paa, hvad jeg anførte, nemlig at Ministeren bestemt udtalte sig imod Dødsstraffens Affkaffelse, og saaledes at jeg troer, man derigjennem tydeligt kunde skimte, at han for

sit Vedkommende vilde have stor Betænkelse ved at indstille Loven til Stadsfæstelse, hvis Dødsstraffens Anvendelse blev udstemt. For nemmelig maa man have Die for, at man ved et saadant Skridt i ethvert Tilfælde vil berebe Sagen store Vanffeligheder, og naar vi erindre, af hvilken Veffaffenhed vor nugældende Straffelovgivning er, naar de Herrer, som ivre for Dødsstraffens Affkaffelse, ville lægge Mærke til, i hvor mangfoldige Tilfælde vi opnaae det af dem Tilfigtede, ved at dette Udkast bliver til Lov, saa spørger jeg, om de kunne forsvare at udflyde denne Sags Reform og derved muligviis bidrage Deres til at opretholde en Tilstand, i hvilken Dødsstraffen ganste anderledes hyppig kommer til Anvendelse, end det vil blive Tilfældet, naar Loven gaaer igjennem? Dette beder jeg de Herrer betænke, og jeg beder dem betænke, om det ikke i Virkeligheden er en Theori, de her saa varmt forsøgte, men som kan udsætte dem for, at practiske Bestemmelser, der i høieste Maade maae være deres Retfærdighedsfølelse imod, vedligeholdes.

Det Forflag, der er stillet under Nr. 23 til § 30, maa jeg med nogle saa Ord udtale mig om, skjøndt jeg væsentligt kan henholde mig til, hvad der i saa Henseende er sagt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Rimestad). Jeg anseer ikke dette Forflag for at være heldigt. I Motiverne til det oprindelige Udkast ere Grundene for og imod de to forskjellige Forflag, mellem hvilke Commissionens Medlemmer deelte sig, udførligt fremstillede, og, forsaavidt de ærede Medlemmer have gjort sig bekjendte med disse Motiver, troer jeg ikke, jeg vil have nødig vidtløftigt at komme ind herpaa. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Rimestad) stillede sig vistnok paa det rette Standpunkt, ved at henvise til, at § 30 staaer i den nøieste Forbindelse med Udkastets § 59, hvori netop det i § 30 foreliggende Forflag har sin Begrundelse, og, som det forekommer mig, sin Retfærdiggjørelse. Der er udtalt i § 59, hvad der forekommer mig at være umodsigelig rigtig, at man ved Udmaalningen af Bødestraffens Størrelse skal tage væsentligt Hensyn til den paagældende Forbryders Fornuestilstand, idet en Bøde af samme Størrelse vil være en